

Вертеп Маленького Хлопчика (скорочено)

Ігор Калинець

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Маленький Хлопчик дуже хотів ходити з Вертепом. Досі він лише ходив колядувати. Минулого року він колядував відому всім колядку "Бог ся рождає". У ній було багато старовинних слів, які діти перекручували чи співали на свій лад. Найдивнішими у колядці були слова, ніби вкорочені: замість "Його" було "Го" - "хто ж Го може знати", "Му" - "Йому" - "Ісус Му ім'я". Маленький Хлопчик співав правильно, бо йому пояснив старший сусідський хлопець, який уже ходив із Вертепом.

Маленькому Хлопчикові подобалося слово "отрочатко", яким називали маленького Ісуса. І слово "днесь", що означає "сьогодні". Коли Маленький Хлопчик співав про Марію, то іноді у нього котилася сльоза, бо так само звали його маму, яка була дуже далеко. Ось уже два роки вона працювала служницею старої пані у Португалії, у Лісабоні.

Маленький Хлопчик тепер живе удвох із Бабусею. Саме з нею він вперше пішов до школи. Першого вересня багато дітей були з бабусями й дідусями, бо геть усе містечко, всі молоді мами і батьки, подалися до Португалії на роботи. Бо, як пояснювала Бабуся, у місті перестала працювати цукроварня і пів міста опинилося без праці. Спочатку Татко, що був на цукроварні інженером, поїхав до Польщі, але там його пограбували бандити (свої, українці). Потім він разом із Мамусею подалися світ за очі. Бо Мамуся, бухгалтер, теж опинилася без праці.

Хлопчик сьогодні - днесь! - нетерпеливо чекав на відповідь Вертепу, чи візьмуть його за пастушка. Він мав гуцульський кептарик, палицю-кривульку, солом'яний капелюшок. На перерві старшокласник повідомив, що Хлопчика беруть до Вертепу, але не пастушком, бо їх уже є досить, а маленьким Янголям (має бути декілька різних Ангелів). Маленький Хлопчик погодився, а наступного дня мав йти на пробу до Ромка Зацерковного.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Бабуся хвилювалася, бо діти повинні були ходити цілу ніч з Вертепом, та Хлопчик заспокоїв її. Подзвонила Мамуся і дізналася про роль Хлопчика. Вона розповіла, що коло них усе добре, що Татко приїде із Сантарену (він працює у тому містечку) - і вони всі, ще з кількома своїми, відсвяткують наш святий вечір, бо католицький вони вже

відсвяткували разом із добрими, хоч і вередливими, господарями. Коли завершилася розмова, Хлопчик згадав, скільки країн розділяє їх, а ще було дві години різниці між Україною і Португалією. Коли він вже умивався вранці, поспішаючи до школи, Мамуся напевно додивлялася останній сон, можливо, про Маленького Хлопчика, Бабусю, свій дім, містечко із напівзруйнованою цукроварнею, сквером посеред міста, де стояв пам'ятник Великому Поетові, котрий сказав, що у "своїй хаті своя правда...". Маленький Хлопчик пам'ятав, як відкривали пам'ятник – Мамуся співала у хорі...

Маленький Хлопчик підібрав собі одяг на роль Янгола: золотиста перука, біла сорочка, крайка, а Бабуся попросить хресного зробити крила, або у Вертепі є вже готові крильця з минулого року.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

У пробах (репетиціях), турботах злинув передріздвяний тиждень. Після святвечора, який провели удвох із Бабусею, Маленький Хлопчик з нетерпінням переодягався. Янголя знало, що не буде вдавати із себе зляканого, що боїться Рожденного, а навпаки, воно буде випромінювати усміх, радість, що народилося Боже Дитятко.

Маленький Хлопчик зіграв успішно у Вертепі, він усім сподобався своєю живістю і своїм ангельським голосочком. Ватаг похвалив його, а Хлопчик жалів, що його не бачили Мамуся і Татко.

Поверталися вночі щасливі і трішки втомлені. Великий Ангел із Вертепу (це був Ромко Зацерковний) відправляв Хлопчика додому. Біля дому Ангел сказав, що він справжній Ангел-хоронитель Хлопчика. Цей Ангел міг зробити чудо – заглянути з Хлопчиком до його батьків. Хлопчик з Ангелом перенеслися до Португалії. В кімнатці, де вони раптово опинилися, спало чотири жінки по усіх чотирьох кутах. Маленький Хлопчик побачив свою Мамусю, він поцілував її в щічку. Мамуся усміхнулася уві сні, та будити її не можна було.

Потім Хлопчик та Ангел подалися до Татка. Пан Йосиф вертався до свого Сантарену нічним поїздом. Він вдивлявся у ніч і раптом за вікном побачив два Ангели, великого і малого. Малий був дуже подібний на його сина. Мале Янголя усміхнулося, послало рукою поцілунок — і видиво зникло...

"Нарешті", – проказала Бабуся, відчиняючи двері, бо Ромко привів Хлопчика. "Хіба то Ромко?" – як стояв, так і упав на ліжко Маленький Хлопчик. Він уже спав. Надворі світало – наставало різдвяне днесь.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу